

Zbigniew Bagniewski, Piotr Kubów

Brzeg, ul. Polska, woj. opolskie

Informator Archeologiczny : badania 10, 258-259

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BOBROWNIKI, gm. Szpetal Górny
woj. wrocławskie

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii
Pomorska Ekspedycja
Archeologiczna

Badania prowadził doc. dr Jerzy Kmiecinski/autor
sprawozdania/, mgr Tadeusz J. Horbacz. Finansował
Urząd Wojewódzki we Wrocławiu. Pierwszy se-
zon badań. Zamek pokrzyżacki /?/, XIV w.

Zamek, obecnie w ruinie, położony jest na wyspie przy prawym
brzegu Wisły, w odległości około 300-400 m na zachód od miejscowości
Bobrowniki.

Prace miały charakter rozpoznawczy i poprzedzały dalsze właś-
ciwe badania obiektu. Miały one na celu uzyskanie orientacji w straty-
grafii wyspy i ewentualne uchwycenie śladów wcześniejszego jej użyt-
kowania.

Wykop sondażowy zlokalizowano w środkowej partii wyspy, w od-
ległości około 80 m na północ od zachowanych fragmentów północnego
przedmurza zamku. W wyniku przeprowadzonych prac stwierdzono, iż
badana partia wyspy powstała na skutek silnego akumulacyjnego działa-
nia Wisły, już po budowie obiektu. Zjawisko to obserwuje się do dnia
dzisiejszego, szczególnie w części północnej. W tej sytuacji z wystę-
powaniem śladów starszego osadnictwa można się liczyć tylko w od-
niesieniu do najwyższej - południowej - partii, na której zlokalizowano
zamek.

Badania będą kontynuowane.

BOBRZANY
woj. zielonogórskie
Dwór i pałac

patrz
okres nowożytny

BRZEG
ul. Polska
woj. opolskie

Wojewódzki Konserwator
Zabyków w Opolu
Muzeum Piastów Śląskich
w Brzegu

Badania prowadzili dr Zbigniew Bagniewski i mgr Piotr
Kubów /autor sprawozdania/. Finansował WKZ w Opolu

**i Brzeskie Towarzystwo Społeczno-Kulturalne.
Sredniowieczny obiekt mieszkalny /2 połowa XIV w./.**

Celem prac było ustalenie początków osadnictwa w południowo-wschodniej części historycznego śródmieścia. Wykop założono przy zbiegu ulic Polskiej i Wysokiej, w miejscu hipotetycznego zasięgu wzmiankowanej w źródłach pisanych w roku 1251 przedlokacyjnej osady rybackiej Maikowice. Nazwa ulicy Polskiej odnotowana jest po raz pierwszy w roku 1361. Ulica ta wiodła do furty przy Odrze zwanej również Polską. W pobliżu znajdował się klasztor minorytów z zachowanym do dziś kościołem św. Piotra i Pawła, zbudowany w końcu wieku XIII.

Odkryto po raz pierwszy na terenie Brzegu przyziemie drewnianego obiektu mieszkalnego wraz z częścią gospodarczą pod jednym dachem, o konstrukcji szkieletowej. Budynek usytuowany był osią dłuższą od ulicy Polskiej. Zachodnia część obiektu mieszkalnego uległa spaleni. Na ruchomy inwentarz zabytkowy wydobyty z obiektu składają się fragmenty naczyń glinianych, pławiki do sieci /2/, przęśliki gliniane kryte polewą /2/, przęślica, gonty /2/, grzebienie kościane /2/, hetka, fragment gromnicy, kilkanaście łuczyw, naczynia klepkowe /2/, gwoździe żelazne i fragment noża, kulka metalowa, fragmenty wyrobów ze skóry, łupiny z jaj oraz spore ilości kości zwierzęcych. Oprócz tego, w stropie warstwy znaleziono kilkanaście fragmentów cegieł palcówek bez śladów zaprawy. Ceramikę charakteryzuje przewaga naczyń wypalonych na kolor ceglasty i kremowy. Wyróżniono: garnki, pokrywy, dzbany, misy, pucharek i tygielek. Krawędzie wylewów najczęściej zakończone są modelowym okapem. Dna naczyń noszą ślady stosowania podsypki, na kilku stwierdzono znaki krzyża wpisanego w koło. Część naczyń kremowych malowana jest brunatnymi paskami.

Nieliczenie reprezentowane są naczynia pokryte polewą, z reguły brunatno-pomarańczową. Wydzielono z zespołu jedno grubościennie naczynie grafitowe o beczułkowatym brzuścu.

W świetle uzyskanych zabytków ruchomych oraz ogólnej stratygrafii stanowiska obiekt datujemy wstępnie na 2 połowę wieku XIV. Ponieważ zarówno pod obiektem jak i poza nim wystąpił bezpośrednio całe odkryte nawarstwienie konstrukcyjne należy traktować jako najstarsze na stanowisku.

Badania zakończono.